

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ ЯКІСНОЇ ОСВІТИ

З точки зору ринкових відносин, важливою особливістю освітніх послуг є активна участь споживача (як студента (слухача), так і роботодавця) в процесах їх створення та надання. Це пояснюється поєднанням в них двох важливих компонентів – процесу та результату. В даному випадку процесом виступає організоване та забезпечене необхідними ресурсами саме навчання. А результатом стає зміна рівня освіти (професійної кваліфікації) до яких прагне споживач. При цьому варто враховувати, що глобально, кінцевим замовником та покупцем освітніх послуг вищів є суспільство, частіше за все, в особі держави, організацій, компаній. Крім того, результат залежить від організації процесу навчання, які ресурси є в наявності та на скільки ефективно вони використовуються, а також від активності та вмотивованості самого студента (слухача), рівня його попередньої підготовки, здібностей та ін [1].

Україна завжди забезпечувала своїм громадянам освіту, що відповідає стандартам і нормам найбільш ефективних і якісних освітніх систем Європи і світу. Пристойну освіту отримувала учнівська і студентська молодь і в часи існування України в колишньому СРСР. Водночас «радянська освіта» мала суттєві недоліки не могла повною мірою забезпечити освітньо-виховні потреби незалежної держави. Потреба в створенні національної системи освіти зумовила завдання реформування галузі. Першочерговими проблемами цього процесу стали завдання створення нормативно-правової бази освіти, оптимізації мережі закладів освіти, трансформація гуманітарної освіти, створення системи контролю якості освітньої діяльності, переходу до ступеневого принципу підготовки фахівців тощо. Зрозумілим у цій ситуації є те, що інтеграційним стрижнем, основою і принципом становлення

національної системи освіти є її якість. Управління якістю, таким чином, постає як проблема, поза вирішенням якої про ефективність реформування системи, а тим паче, про становлення конкурентоспроможної національної системи освіти, не може бути й мови [2].

Сучасна система вищої фінансово-економічної освіти передбачає два освітньо-кваліфікаційні рівні професійної підготовки випускників вузу – бакалавр та магістр (спеціаліст). За такого підходу важливими завданнями стандартів вищів освіти (державного, галузевих, вузів) є встановлення належних вимог щодо: формування адекватного, логічно ув'язаного набору дисциплін навчального плану підготовки фахівця; якісного їх наповнення модулями та темами; забезпечення відповідними формами та методами організації навчального процесу [3].

Висновки. Таким чином, залишаються як економічні, так і соціальні, як суб'єктивні, так і об'єктивні проблеми в сфері фінансово- економічної освіти України. Їх вирішення – завдання і суспільства, і держави, і сфери, і окремо взятої особистості. Адже без інтелектуального та освітнього потенціалу суспільства і його фінансової сфери неможливо реалізовувати модель інноваційного розвитку України.

Список використаної літератури:

1. Андрущенко В.П. Роздуми про освіту: статті, нариси, інтерв'ю / В.П. Андрущенко. – К.: Знання України, 2010. – 562 с.
2. Вікторов В.Г. Проблема управління якістю освіти (соціально-філософський аналіз) / В.Г.Вікторов // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.filosof.com.ua/Jornel/M_52/Viktorov.htm.
3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2984-14&p=1309945403311809>.